

ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΑΥΤΕΣ ΜΕΝΟΥΝ ΑΠΟΥΛΗΤΕΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΝΤΕΜΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Στη μητέρα

Copyright©2020 Ντέμης Κωνσταντινίδης

Αγαθουπόλεως 22, 40 Εκκλησιές, 54 636

<https://skorpieslekseis.blogspot.com>

Φωτογραφία εξωφύλλου: Κονδυλένια Μπούσμπουρα

Σελίδες: 69, Γραμματοσειρά: Liberation Serif

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση χωρίς την άδεια του δημιουργού

Σκνιπών και κουνουπιών

*Με τη θρασύτητα πορεύονται
της άγνοιάς τους.
Καθίστανται απαραίτητες
οι προβοσκίδες.
Σκνιπών και κουνουπιών
κατά προτίμηση.
Ρουφιέται αδιάβαστη η ζωή
άνετα.*

«Η απομόνωση του ανθρώπου δημιουργεί τη μοναξιά και η μοναξιά ενισχύει το εγώ. Σε μια εποχή που ο άνθρωπος βρίσκει σχεδόν αδύνατη την επικοινωνία με τους άλλους, γιατί λείπει η κοινή πίστη και ο κοινός μύθος, η μοναξιά γίνεται ακόμα εντονότερη και ο ποιητής αναγκάζεται με ταπεινότητα αλλά και υπεροψία να σφετεριστεί το ρόλο του προφήτη, του φιλόσοφου, του τιμητή, που ονομάζοντας τις καταστάσεις τις δίνει ύπαρξη και αξία.»

Κίμων Φράιερ

Όλα μεταμφισμένα
απόψε
γέρνουν στη σιωπή.

*

Η κίνηση των διαλογισμών
μετριέται
με την αργία των πράξεων.

Βλάσφημες λέξεις

Ο Θεός είν' ένας άγνωστος
γέρο καουμπόης
μέσα σε μπαρ.
Την ώρα που πίνεις το ποτό σου
εμφανίζεται από το πουθενά
σε ρωτά με τ' όνομά σου
πώς τα περνάς
σαν παλιός καλός γνώριμος
κατεβάζοντας ένα μπουκάλι Sarsaparilla.
Κι έτσι όπως ήρθε γίνεται καπνός
αφήνοντάς σε σύξυλο ν' αναρωτιέσαι
μήπως το φαντάστηκες όλο αυτό
με τον καουμπόη και με τον Θεό.

Χαϊκού του εμπόρου

Μικρομάγαζο:
προφίλ προσαρμοστικό
στα γούστα όλων.

Μικροέμπορος:
πουλάει τη μάνα του
για λίγη δόξα.

VIII

Του παππού

Το σύρμα γύρω απ' το χαρτόνι,
το ξύλινο μέτρο με το σφυρί.
Καρφάκια ριγμένα στο κουτί τους
περιμένουν όπως τ' άφησες,
κάτι να μαστορέψεις...

Γιατί οι τοίχοι ξεφλούδισαν
και ξηλώθηκαν τα λούκια.
Η αποθήκη γκρέμισε,
δε τη στηρίζουν παρά κλαδιά—
παίρνει επιδιόρθωση τούτη η ερημιά;

Το χειροκρότημα

Η παράσταση
στο μισοάδειο τσίρκο
μόλις τέλειωσε.

Πόσο λυπάμαι
τους δύστυχους τους κλόουν
τους ακροβάτες.

Οι άνθρωποι πια
τσιγκουνεύονται και το
χειροκρότημα.

X

Χωματουργικό

Αχ μουριά μου εκατόχρονη
σκόνη τα χεράκια που σε φύτεψαν.
—Πήρε πάλι τα πάνω της η ανοικοδόμηση—
Έχασα το μόνο φίλο εδώ
το μόνο ίσκιο.

Φάσμα

Εκείνο το μικρό βιβλιαράκι
του Καρυωτάκη
φυλλομετρούσες το σύθαμπο.
Πάνω στον τοίχο σου
άλλαζαν τα χρώματα
απ' το θερμό ως το ψυχρό·
έπειτα δίχως όραση —
μαύρο πάνω στο μαύρο.
Ήθελες να μιλήσεις σ' έναν άγιο
και το σκοτάδι σου φερε το Λάγιο.
Τώρα
τηλεπαθητικά μεταμορφώνεις
το θάνατό σου σε θάνατο.

Λεωφορείο

Όλους εσάς
που κάθε Σαββατόβραδο
ντύνεστε και στολίζεστε
για την οντισιόν της μοναξιάς,
έχοντας προ πολλού εμπεδώσει
αυτό που κάποτε θα μάθετε,
ακριβώς μεσάνυχτα
σας συναπαντώ
με το τελευταίο λεωφορείο.

Πλατεία Βαρδάρη

Ο άνθρωπος ο χωρίς προορισμό
φαίνεται απ' το βηματισμό του—
αναποφάσιστος στέκεται μπρος
σε μια βιτρίνα
σε μια διασταύρωση μετρά
τα δευτερόλεπτα του φωτεινού σηματοδότη.
Φανταστικός τροχονόμος
νέμει προτεραιότητες:
στους σκύλους στους πεζούς
στους λιγότερο βιαστικούς
στους έσχατους του βίου.

Τα λύτρα

Τηλεπωλητές και τσαρλατάνοι δεμένο χειροπόδαρα
ενέχυρο κρατούν το στερνοπούλι μας—
την κόρη εκείνη που ονομάζαμε Αξιοπρέπεια.
Θεονήστικη και χλωμή σ' υγρό υπόγειο περιμένει,
παρέα με τα ποντίκια και με τα φαντάσματα, τα λύτρα.

Και δεν το ξέρει η δόλια πως μια νύχτα στον ύπνο της
οικειοθελώς την παραδώσαμε.

Αντικέρ

Λέξεις στριμωγμένες σε ράφια.

Μου είπαν:

"οι ψυχές αυτές μένουν απούλητες".

Αράχνιασμά-ξαράχνιασμα,

λίγο καλύτερη, ίσως, θέση στη βιτρίνα.

Κανένας διάλογος δεν πάτησε,

παλιά πουτάνα, τρεις γενιές εδώ!—

να δεις πώς τον τουμπάρω...

Απορία

Τι γίνονται οι φοιτητές,
όταν τελειώσουν τη σχολή;
Τουλάχιστον κάποτε
είχανε τα νιάτα τους,
την ψευδαίσθηση του άφθαρτου,
τον μέλλοντα τον εξακολουθητικό.
Το πτυχίο να εκκρεμεί
σαν τη ζωή τους.
Πάντοτε αναρωτιόμουν—
τι απογίνονται;

Ο τοκισμός

Σα μένεις να επιθυμείς
σα μένεις ν' αγναντεύεις

κάπου μια κρύπτη μυστική
κι εκεί δουλεύει ο τοκισμός.

Σ' όλα του κόσμου να χωρείς
κάπου θα περισσεύεις.

XVIII

Οκτώβρης

Ακύρωσε το εισιτήριο
κι έμεινε να περιμένει
να χαθεί η πλάτη
του τελευταίου επισκέπτη της ημέρας.

Της μέρας που λιγόστεψε
και φίδι σέρνεται
μετά από γεύμα
τέσσερις φορές το βάρος του.

Συρμοί

Ωστε, λοιπόν, θα ξεχαστούμε
σκιές, σ' ένα βαγόνι τρένου.
Σε μια αποβάθρα σταθμού
κλεισμένου
θα τριγυρνούμε.
Συρμοί τις νύχτες θα σφυρίζουν,
κι όσοι είν' απ' έξω θα νομίζουν
πως ξαναζούμε...

Φωτογραφικό

Έλεγε το μάθημα από στήθους.
Κόμπιαζε ακόμη και στα κόμματα.
Σημαιοφόρος τρεις σερί χρονιές
στο Γυμνάσιο.
Εδώ και λίγα χρόνια,
αρχισυντάκτης στην εφημερίδα
του Κόμματος.

Εορταστικό

Να παίζουν χριστουγεννιάτικα τραγουδάκια

— να ψωνίζουν οι πελάτες.

Να πέφτει απ' τον ουρανό ψεύτικο χιόνι

— να συγκινούνται οι πελάτες.

Η κούκλα στο κεφαλόσκαλο γδυμένη

χαμογελαστή και αμίλητη

— να μπαίνουν παραμέσα οι πελάτες.

Να τσουλάνε μετά σαν κονσέρβες

με την ημερομηνία λήξης στο κούτελό τους

για τα στολισμένα ράφια τους.

XXII

Εἰς οὐρανόν

Υπάρχω ὡς ποιητής—
δεν ἔχω στίχους γιὰ παραμυθία.
Εἶμαι τὸ δένδρο τῆς παραβολῆς
σε ξεχασμένη ἐπαρχία.

Νιάτα ξοδεύω.
Εἰς οὐρανόν τοξεύω.

Εποχή

Περιμένοντάς την
—αν ήρθε και ποτέ—
κοιμώμενος την έχασε.

Του 'φτανε κι έτσι
εκείνη που είδε σ' όνειρο.

Απώλεσα την παρατήρηση

Απώλεσα την παρατήρηση.
Φορτώνω τώρα
τις εξαντλημένες μου μεταφορές
στον που μπαγκάζια δεν έχει,
δύσκολα χρόνια δεν κατέχει.
Συχνάζω σε λέσχες διακοσμητικές.

Ιδέα τι απόγινε το ποίημα.

Τα ξέφτια

Κάθε που παίρνει να χειμωνιάζει
ξηλώνει τις φθαρμένες του φανέλες.
Περνάει μ' αυτές τα βαριά έπιπλα,
ξανά και ξανά τις επιφάνειες.

Τρίβονται με τη σκόνη,
σκορπίζουν οι κλωστές
του κάποτε ρούχου.
Δεν απομένει συνοχή.

Περυσυλλογή

Το σκούρο μπουκαλάκι
με το φάρμακο δίπλα του
έγραφε *Immortalitas*.

Η ημερομηνία λήξης
ήταν ξεθωριασμένη
(ολοφάνερο πως είχε μείνει
καιρό αζήτητο στη βιτρίνα).

Ωστόσο,

εντός παραλληλόγραμμου πλαισίου,
διαβαζόταν ευκρινώς ακόμη η προειδοποίηση:
“Σε περίπτωση υπερδοσολογίας
δεν υπάρχει αντίδοτο”.

Το θέμα

Το θέμα είναι να σ' αγνοεί η στατιστική.
Να μην έχουν ιδέα για σένα,
να μην έχουν εξουσία σ' ό,τι σε αφορά.
Να μην είσαι γι' αυτούς νεκρός ή ζωντανός,
να μην είσαι αριθμός.
Ξένος για τα κιτάπια τους να ζεις
και να πεθαίνεις.

Παλάντζο

Σε μian έρημο
και να βαδίζεις.
Να έχεις απαρνηθεί τα εγκόσμια,
να συνεχίζεις.

Ούτε προβλέφθηκαν οάσεις,
μόνον άμμος.
Και ήλιος που δεν μπορείς
να του κρυφτείς.

Στη χάση του
ζυγίζει ο νους
για ιδανικότερο φονιά
εκείνον ή την παγωνιά.

Το χάος προκαταβολικά

Ακόλουθοι του κάθε ψευτομύστη,
του ποιητή όχι. Όχι του ποιητή:
πού συμβουλές ο ποιητής,
πού περιστέρια στο μανίκι...
Δεν τάζει, ούτε τον νοιάζει
να 'χει ακολούθους.

Το χάος κατάπιε προκαταβολικά,
την κουταλιά του άνοστου γλυκού σας
δεν τη βαφτίζει ωκεανό.

Δεν προχωρά βάσει σχεδίου.

Προ πάντων,

καν δεν προχωρά—

άραξε κάτω απόνα δένδρο,
πέταξε κλαδιά.

Έγινε ο ίδιος δένδρο
και σας περιγελά.

Η ελευθερία των εμπορικών

Μπορείς να περιδιαβαίνεις με τις ώρες
τους ευρύχωρους διαδρόμους που σου όρισαν:
να δοκιμάζεις “δείγματα δωρεάν”
να προστατεύεσαι από τα καιρικά φαινόμενα
να παρκάρεις άνετα το υποθετικό αυτοκίνητό σου
ακόμα και να πιάσεις κουβέντα μ’ εκείνη
την καλλίγραμμη κοπέλα που ξεροσταλιάζει
ντυμένη τα χρώματα γνωστής φίρμας
χωρίς να παύει το χαμόγελο.
Έν τω μεταξύ, τα μεγάφωνα δεν σταματούν.
Νέες αφίξεις αναγγέλλονται που θα σου αλλάξουν
τη ζωή.

Έχω στην πλάτη

Έχω στην πλάτη μian ουλή
σα να με κάρφωσαν πίσώπλατα.

Ανάγλυφος εκεί,
ψηλαφητός ο πάλαι τρόμος.

Τι αλοιφές, τι γιατρικές,
τι επιθέματα...

Έχω στην πλάτη μian ουλή
που θα με θάψουνε μ' αυτή.

Η εξουσία του μηδενός

Στο Βασίλη

Δεν υπάρχει οδική βοήθεια για τον άστεγο,
δεν έμεινε από λάστιχο,
δεν άναψε η μηχανή—
θα ‘ναι εκεί,
και αύριο και όσες μέρες χρειαστεί.
Γιατί αυτός και μόνο αυτός
κάνει πράξη την απεργία του ενός.
Και μόνο αυτός αποθεώνει
την εξουσία του μηδενός.

Νανούρισμα

Η βεβαίωση εκείνη του επιτρέπει
ελεύθερα να επιβιβάζεται ν' αποβιβάζεται
να κάνει όσες βόλτες του κάνει κέφι
παρατηρώντας τόσες νέες φυσιognωμίες
και σπάνια πια τα γερασμένα πρόσωπα συμμαθητών·
διαπιστώνοντας τις αθόρυβες απουσίες
όσων μετακόμισαν μακριά ή πολύ μακριά...
Οι τριγμοί απ' το ρετάρισμα της μηχανής
σκαρφαλώνουν σε κάθε στάση
απ' τ' αθλητικά του παπούτσια ως το τριχωτό της κεφαλής.
Γλυκά τον αποκοιμίζουν.
Οδηγοί και ελεγκτές τον έχουν μάθει και δεν τον ενοχλούν.
Μόνο καμιά φορά χαμογελούν —
αυτοί κι αν το 'νιωσαν
μ' όλους τους χιλιομετρητές και μ' όλες τις καρτέλες
πως δεν υπάρχει προορισμός.

Ο πόθος

Σ' αυτόν τον κήπο
άνθη βλασταίνουν κατά βούληση.
Οι πρασινάδες οργιαστικές
μετά τις πρώτες ανοιξιάτικες βροχές.

Του απογεύματος οι ίσκιοι
σ' ερπετά και σκαθάρια εμψυχώνονται.
Εδώ βουβός
ο από παλιά θαμμένος πόθος.

Τα πράγματα των ποιητών

Στη Θάλεια

Τα πράγματα συχνά των ποιητών
βρίσκονται πεταμένα στα σκουπίδια,
χαρτιά χαρτάκια φάκελλοι, καρμπόν!
τα τρων εις το εξής τα μαύρα φίδια.

Και συγγενείς και φίλοι αδιαφορούν
—σάμπως σε θέση να εκτιμήσουν—
κοιτάζοντας να τα ξεφορτωθούν,
την άδεια τους γωνιά να ξεσκονίσουν.

Μόνο κανένα χέρι σπλαχνικό
ενός που άνθρωπος δεν εσπλαχνίσθη,
χωρίς αντάλλαγμα και μερτικό
σώζει τον ποιητή καλή τη πίστει.

Οι καμπάνες

Στα χωριά
όταν χτυπάνε πένθιμα οι καμπάνες
κάνει μια στάση η ζωή
για να συλλογιστεί.

Την ώρα εκείνη
δε μιλά κανείς.
Την ώρα εκείνη
πιο πολύ παρών ο απών
από ποτέ.

Σκαφτιάδες γης
οργώνουν τον
αποχαιρετισμό στα χείλη.

Εκλογή

Ο τηλεοπτικός ντελάλης
θα το 'χετε προσέξει
ξελαρυγγιάζεται γκαρίζοντας
την τιμή του ευτελούς προϊόντος.
Κατά τούτο στέκεται
ειλικρινέστερος του πολιτικού
που αποσιωπά το τίμημα
της ευτέλειας.

Βουβό σινεμά

Μην τις σηκώνεις
έτσι άδειες τις βαλίτσες
παριστάνοντας τον αποκαμωμένο
ταξιδιώτη—
η κινούμενη εικόνα προδίδει
ξεβρακώνει.
Μην σκουπίζεις το μέτωπο
με το μανίκι
έτσι ανίδρωτος.

Πόντος αρυτίδωτος

Μ' ένα βαπόρι
μπαρκάρεις κάποια μέρα,
στον αγύριστο.

Πόντος αρυτίδωτος.
Τα πάντα πια αγνοείς.

Τις πυραμίδες σκέφτομαι

Τις πυραμίδες σκέφτομαι
στη στεγνή έρημο:
βασίλεια που παραδόθηκαν
—ουρές των ερπετών,
σβησμένα ονόματα
βουβών νεκροπόλεων,
άμμος, προπαντός·
άμμος θριαμβεύουσα,
από τον κόλο του Τουταγχαμών
ως τα κλειστά παπούτσια
των τουριστών.

Οι κάκτοι και οι ποιητές

Οι κάκτοι και οι ποιητές
φυτρώνουνε στις ερημιές,
μ' ελάχιστο μόνο νερό
και καθαρό ουρανό.

Στους κάκτους και στους ποιητές
τ' αγκάθια είν' το προφανές,
μα υπάρχει σάρκα τρυφερή
κι υπομονή.

Τους κάκτους και τους ποιητές
φαγάνες αεικίνητες,
που οικόπεδα μετρούν τη γη,
τους ξεριζώνουν μια εποχή.

Το σαντάλι

Η φωνή του λαχειοπώλη
διαπεραστική πρωί πρωί
μες στην κατάμεστη αίθουσα:
"Ποιος θέλει τρία εκατομμύρια;
Τρία εκατομμύρια!.. ποιος τα θέλει;"
Ρουφώ τη σοκολάτα μου απαθής
κοιτώντας κλεφτά προς τη στάση
του ΚΤΕΛ απέναντι.
Τακτοποιεί την εμπριμέ βαλίτσα της
έτοιμη για το μεγάλο ταξίδι.
Ισιώνει τα πυκνά μαλλιά της.
Χαϊδεύει το σαντάλι της.
Ένα απαλό αεράκι
μου δροσίζει το σβέρκο.
Στους ανεμιστήρες της οροφής
αναγνωρίζω τις λαιμητόμους.

Ξένος ήμην

Παίρνω το δρόμο μου και πάω
και άνθρωπο δεν απαντάω.
Κι άνθρωπο δεν απάντησα,
την ξενιτιά καζάντισα.
Εμπρός, ο αρχαίος πειρασμός
μου λέει "πέσε, είναι γκρεμός".
Πλούτη, βασιλεία, μεγαλεία
και φουσκωμένα και γελοία
λειριά και αξιώματα
που θα τα φαν τα χώματα.
"Υπαγε οπίσω μαύρο φίδι,
της ερημίας το στασίδι
δοξαστικό του άλλου κόσμου
φως, αποκάλυψη εντός μου.
Κι η αγάπη και η στέρηση
γαλήνια εγκαρτέρηση".

Τουριστικό

Α μικρούλη! Αν
δεν σε πνίξουν τα γατιά
τη μαύρη νύχτα

θα μάθεις και εσύ να
ζητιανεύεις το ψωμί.

Ομόνοια

Επελαύνουν οι μεσαίωνες
θάνατοι σε κοινή θέα.
Περαστικοί άπραγοι
ο νόμος του Λυντς.
Κανείς δε βοηθά τον αβοήθητο.
Φτωχοδιάβολε, οι πύλες του ουρανού
ανοίγουν για σένα.
Σήμερα μετ' εμού έση
εν τω Παραδείσω.

Πρωτοπορία

Να παραβλέπαμε συνθήκες βιοποριστικές
—ακόμα ακόμα και σπουδές,
σε κάποιο πλοίο φορτηγό ασυρματιστές
θα 'χαμε, από τύχη, καταλήξει.
Και θα σκοτώναμε την πλήξη,
κάθε που πιάναμε στεριά, με καλλονές.
Με τον Ανδρέα παρέα και με τον Άρη
θ' αφήναμε το κύμα να ριμάρει
στων λιμανιών τους φάρους δοκιμές.
Σκαφάκια-τσόφλια θε ν' αρμένιζαν μακριά μας,
πλουτίζοντας ολοένα η συντροφιά μας
γλάρους, καπνούς και πεθαμένους ποιητές.
Με τον Ανδρέα παρέα και με τον Άρη,
να μας κερνάνε ουίσκι και campari.

Οικονομικές σελίδες

Έστρωνε τις οικονομικές σελίδες
της Κυριακάτικης εφημερίδας
στο κλουβί του καναρινιού,
να είναι καθαρό. Του άλλαζε και νερό.
Χαιρόταν με τις μικροχαρές της επαρχίας:
ούζο, τάβλι, περίπατος το απόγευμα,
καμιά δουλειά στον κήπο.
Τις συζητήσεις για πολιτικά τις απέφευγε,
πολλά πάρε δώσε δεν είχε.
Περίσσεψαν φύλλα πολλά.
Για να μη λερώνει το μάρμαρο
το καντηλάκι του.

XLVIII

Οι θολές φιγούρες

Ζώο δεμένο με την αλυσίδα,
που στυλωμένα έχεις τα μάτια στη στροφή,
κάποια θολή φιγούρα να ξεστρίβει,
να σου αλλάζει το νερό και την τροφή—

Μια απεργία πείνας θα σε σώσει...
(μα πότε ακούστηκε σκυλιά να απεργούν!)
Γνωστό τοις πάσι, οι θολές φιγούρες
τις απεργίες μονοπωλούν.

Έτσι, δεμένο με τη αλυσίδα,
θα περιμένεις μάταια τη στροφή·
ώσπου, πειθήνιο σε τραβά μέσα στη γη
το μουσκεμένο τρίχωμά σου, σα μολύβι.

Αυτό είσαι, ποιητή

Όχι καλεσμένος σε γιορτή,
όχι σκυλί επιδείξεων.
Τραυματιοφορέας σε χαράκωμα,
μάσκα αερίων κι ασφυξία,
όλμοι και λάσπη και γάζα και αίμα
κι ακρωτηριασμός --
αυτό είσαι, ποιητή.
Όχι σκυλί επιδείξεων,
όχι καλεσμένος σε γιορτή.

L

Το μέλλον

Πούθ' έρχεται το μέλλον...
Ρωτάς στα σοβαρά εμένα,
ένα βότσαλο
που ελπίζει το βυθό.

Η επιμονή

Πάνω απ' τις λαϊκές
τ' απομεσήμερο
γυροφέρνουν οι γλάροι.
Τόσοι πολλοί,
δεν φτάνουν όμως την επιμονή
των ανθρώπων με τα καρότσια.
Καθώς οι γλάροι
έχουν και τη θάλασσα.

Η στάση

Στον φωτεινό πίνακα
δεν αναγγέλλονται δρομολόγια.
Τόση ώρα καθισμένος εδώ
και κανένας δεν πάτησε.
Μόνο ένας σκύλος
μετράει τις ανάσες του στο κρύο.

Ψαχουλεύω τις τσέπες του παλτού μου,
αλλά βρίσκω μόνο χνούδια
κι ένα διαφημιστικό κουτάκι σπίρτα.
Δεν πειράζει, μου γνέφει,
αυτή η στάση δεν υπάρχει
παρά μόνο για τους αδέσποτους.

Πολύ μακρινό

Παλιώνει το διαμέρισμα
μαζί με την ένοικό του.

Τη βλέπω που βγαίνει στο μπαλκόνι
μετρώντας τους περαστικούς
με μια σιωπηλή
και τόσο ευγενική απελπισία.

Ποτίζει τις γλάστρες της
βρέχει τα γυμνά της πόδια
κι ονειρεύεται ακρογιαλιές
πολύ μακρινές.

Ούτε που φαντάζεται πως το μακρινό
θα το έκανα, τώρα κιόλας, κοντινό.

Μα δεν είναι αυτό.

Ποτίζει τις γλάστρες της
βρέχει τα γυμνά της πόδια
κι ονειρεύεται ακρογιαλιές
προ πολλού χαμένες.

Πρόσφορο

“Μη με περιφρονάτε” είπε,
έτσι σκυφτή και μαζεμένη.
Στάθηκα και της έδωσα
τα τελευταία μου ψιλά,
και πήρα τα χαρτομάντιλα.
Μες απ’ το τσεμπέρι της
ψιθύρισε κάποια ευχή.
Δεν ζητιάνευε, πούλαγε
μοσχομυριστά χαρτομάντιλα
για τους περαστικούς,
για όσους έχουν ακόμα
πρόσφορο το κλάμα.

Στο σπουδαστήριο

Ακριβώς απέναντι, μελετούσε επιτύμβιες επιγραφές.
Με κατάλαβε που την παρατηρούσα
και σήκωσε ελαφρά το αρχαϊκό κεφάλι της.
Στο ερευνητικό της ακόμα βλέμμα,
απάντησα χαμηλόφωνα:
“Ξέρεις, λεν όλα τα ίδιο...”.
“Μήπως μπορώ, λοιπόν, να μάθω ποιο είναι αυτό;”,
μου έκανε σοβαρά και κάπως ειρωνικά,
λάμποντας τα μάτια.
“Ζήσε! Ζ ή σ ε!”, αναφώνησα ερωτευμένος.

Όσα ποτέ δεν κάναμε

Θα ‘μασταν στάχτες
αμίλητοι και γερασμένοι
Θα ‘μασταν πείρα...
μέσα στο κρύο παρατημένοι.

Όταν λικνιζόμασταν
είδα τη λάμψη στο βύθος των ματιών
Τώρα ναυάγια
σε μία θάλασσα αναστεναγμών.

Προδότες θα ‘μασταν
θα ‘χαμε ξεχάσει πως ήμαστε παιδιά
Κι ανέλπιδες—
είμαστε η ερχόμενη βασιλική γενιά.

Απόδοση του τραγουδιού Things we never did (Sad lovers and giants)

Εἰς ἀνάμνησιν

Ὁρθίος ἀν εἶμαι
κούτσουρο ἀπόμεινα.
Μην ξεγελαστεῖς.

Στέκομαι ἐδῶ
καλότυχε διαβάτη
εἰς ἀνάμνησιν.

Φετίχ

Αν ήμουν μούμια αιγυπτιακή,
θα 'χα έναν ήλιο πάνω απ' το κεφάλι μου
και σκαλισμένα φυλαχτά
από φαγεντιανή, για τη βουτιά στη Στύγα.

Αν ήμουν μούμια αιγυπτιακή,
θα 'χα έναν σκύλο φύλακα
να με περνά απέναντι
και μια αγελάδα το μαστό της να μου δίνει.

Τέσσερα σκεύη θα κρατούσανε
τα μέσα μου, κι όλο το βιός μου
θα κλεινότανε μαζί μου.

Άμμος θα σκέπαζε το πέρασμα·
θα 'μουν κατάστικτο κουτί.
Κι ούτε θα μ' έκλαιγες, μικρή μου.

Μικρές ώρες

Με κάποια ησυχία
και προφύλαξη
και τα λειψά του εργαλείου
ανά χείρας, ληστής
μπαίνει στο σπίτι
ο ύπνος.

Οι απλήρωτοι λογαριασμοί

Επιθετικό σκυλί
οι απλήρωτοι λογαριασμοί
σε περιμένουν στο κατώφλι.
Αν μείνεις ακίνητος
αν δεν το κοιτάς κατάματα
αν ακόμη σηκώσεις τα χέρια
και φωνάξεις —και πάλι!—
δεν γλυτώνεις το δάγκωμα.
Επίμονο και μεθοδικό
με πεπτικό σύστημα ύαινας
δεν αφήνει ίχνη.

Εφ' ω ετάχθη

Άπό μικρός στη γαλαρία
στα πίσω πάντοτε θρανία
στα πίσω πάντοτε καθίσματα
στους πίσω τάφους.

Μετά το μούδιασμα

Την ημέρα της Κρίσεως
μετά το αρχικό μούδιασμα
τα τηλεμάρκετινγκ θα συνεχίσουν
απρόσκοπτα τη μετάδοση,
οι χωματερές θα υποδέχονται
όπως πάντα
χιλιάδες τόνους φρέσκων σκουπιδιών,
οι νεκροί θα θάβονται
ή θα καίγονται κατά βούληση
αφήνοντας στο πόστο τους
νέες φύτες καταναλωτών.
Καρμπόν θα κυλούν κι οι εποχές:
επέτειοι, εμβατήρια, γιορτές—
και η Κρίση
θα ‘ναι μια απ’ αυτές.

Το χρυσόψαρο

Ρώτησα την υπάλληλο
στο πρωτόκολλο
να μου πει
γιατί δε ζει το χρυσόψαρο
στη γυάλα απέναντι.
Αυτή αρκέστηκε να μου δώσει
ένα λευκό χαρτάκι
με τυπωμένο
έναν αύξοντα αριθμό
κι όπως έφευγα μου ψιθύρισε:
*η αλήθεια βρίσκεται
με τους πεθαμένους.*

Στοχαστικό

Ούτε γνωρίζει
ούτε που θέλει να γνωρίζει.
Ούτε περατώνεται
ούτε αρχίζει.
Είν' έτσι ακύμαντος ο θάνατος.
Καμία ενέργεια δεν τον διαταράσσει.
Καμία ύλη δεν τον αφορά.
Τίποτα δεν τον περικλείει.

Ο απών

Η ψυχή μου πάλλεται
για τρικυμία
στα σπαραγμένα σωθικά του κόσμου.
Κανείς, λέω, κανείς
δεν θα αντιληφθεί την απουσία,
αφού Κανένας τ' όνομα.
Ο απών απών.

Προσευχή

Τα καλά και συμφέροντα
πανάγαθε και σήμερα
στο σπιτικό μας
μέχρι το φράχτη μας
και παραέξω το παλιάμπελο ας καεί.

Για τη δορά μας Εσύ μερίμνησε
κι εμείς πολύ σεβαστικοί
άνθρωποι πήλινοι και πραχτικοί
θα φέρουμε όπως υποσχεθήκαμε
ως την πόρτα Σου
το κάτι τι...

*Αν υπάρχει ενότητα συνειδήσεως,
αυτή θα αποδειχθεί από μόνη της και αισθητική ενότης.*

P. Αποστολίδης

Βιώνουμε την υποχώρηση των ανθρωπιστικών επιστημών, την επικράτηση των αριθμών, των τεχνοκρατών. Έναν καπιταλισμό που τρώει την ουρά του κι αναγεννιέται μέσα από πολέμους, για να στεριώσει ακόμη πιο βάνουσα τα συμφέροντα των λίγων σε βάρος των πολλών. Όσο το εφιαλτικό αυτό σκηνικό γιγαντώνεται, χρειαζόμαστε περισσότερο την ποίηση.

Ωστόσο, τα ποιήματα για εμένα δεν είναι απλά νοητικές κατασκευές ή ωραία συνταιριάσματα λέξεων. Αξιώνουν μια ολόκληρη στάση ζωής. Προσπαθώ να κρατηθώ στο ύψος των ποιημάτων μου. Κυρίαρχος παντού **ο ενοποιητικός παράγοντας του τυχαίου**, στο πλαίσιο του εφήμερου και του βιωματικού, δηλαδή, —εν τέλει— του διαχρονικού.

N.K.

Ο **Ντέμης Κωνσταντινίδης** γεννήθηκε το 1976 στη Θεσσαλονίκη, όπου και ζει. Σπούδασε Αρχαιολογία και Μουσειολογία στο Α.Π.Θ. Έχει εργαστεί ως αρχαιολόγος πεδίου, ως επιμελητής εκθέσεων και παιδαγωγός. Δημοσιεύει στο skorpieslekseis.blogspot.gr, ενώ έχει συνεργαστεί με τα διαδικτυακά λογοτεχνικά περιοδικά Βακχικόν και Χίμαιρα, καθώς και με σημαντικά ιστολόγια και ιστοσελίδες λογοτεχνικού ενδιαφέροντος. Κυκλοφόρησε τον οχτασέλιδο Ονειρο+πόλο σε τρία τεύχη. Έχει εκδώσει έντεκα ποιητικές συλλογές. Το βιβλίο ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΑΥΤΕΣ ΜΕΝΟΥΝ ΑΠΟΥΛΗΤΕΣ (Μάρτης 2020), είναι η τελευταία συλλογή ποιημάτων του.

Το εγώ σαν παγοθραυστικό,
εκεί που ούτε μαύρο ούτε λευκό.
Εκεί που τίποτα. Εκεί του τίποτα.